



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích, rozhodl samosoudkyně JUDr. Petrou Venclovou, Ph.D., ve věci

žalobce: **P. H.**
zastoupený advokátem JUDr. Radkem Bechyně
sídlem Legerova 148, 280 02 Kolín

proti
žalovanému: **Krajský úřad Pardubického kraje**
sídlem Komenského náměstí 12, 532 11 Pardubice

v řízení o žalobě proti rozhodnutí Krajského úřadu Pardubického kraje ze dne 4. 6. 2018, č. j. KrÚ 40622/2018/ODSH/12,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému se toto právo nepřiznává.

Odůvodnění:

1. Rozhodnutím žalovaného uvedeným v záhlaví tohoto rozsudku bylo podle § 90 odst. 5 zák. č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“), zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Městského úřadu Litomyšl (dále „správní orgán I. stupně“) ze dne 28. 2. 2018, č. j. MěÚ Litomyšl 15061/2018, a napadené rozhodnutí správního orgánu prvního stupně bylo potvrzeno. Žalobce byl uvedeným rozhodnutím ve spojení s rozhodnutím správního orgánu I. stupně (výrok 1. rozhodnutí) uznán vinným ze spáchání přestupku

podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 7 zák. č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích (dále jen „zákon o silničním provozu“), neboť porušil ustanovení § 4 písm. c) zákona o silničním provozu. Uvedeného přestupku se měl dopustit tím, že jako řidič motorové nákladní soupravy tahač IVECO AS440S46 FP-LT BA3C, RZ: XXX XXXX, návěs: KRONE MEGA LINER SD, RZ: XXX XXXX dne 18. 11. 2016 v přesně nezjištěné době kolem 13:15 hodin po silnici I. třídy č. 35 v obci Litomyšl, po navazující ulici Moravská ve směru od Vysokého Mýta v úseku za světelnou křižovatkou, který je označen zákazovou dopravní značkou B 22a „Zákaz předjíždění pro nákladní automobily“, tuto dopravní značku nerespektoval a předjel vozidlo na pozemní komunikaci, kde je mu to zakázáno. Žalobci byla za spáchání uvedeného přestupku uložena podle § 11, § 12 zák. č. 200/1990 Sb., o přestupcích (dále jen „přestupkový zákon“) a podle § 125c odst. 5 písm. d), odst. 6 písm. b) zákona o silničním provozu pokuta ve výši 5 000 Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu šesti měsíců. Dále mu byla uložena podle § 79 odst. 1 přestupkového zákona a podle vyhlášky MV č. 231/1996 Sb., povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1.000 Kč. Pro úplnost je vhodné doplnit, že výrokem 2. rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo zastaveno řízení o přestupku podle § 76 odst. 1 písm. f) bod 7 zákona o silničním provozu, kterého se měl žalobce dopustit údajným předjížděním v úseku před světelnou křižovatkou, neboť spáchání skutku v tomto úseku nebylo žalobci prokázáno.

2. Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného včasnou žalobou podanou podle § 65 a násl. zák. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).
3. Žalobce předně namítá nedostatečné uvedení času spáchání protiprávního jednání, když tvrdí, že byly použity nepřesné výrazy „okolo“, „přibližně“. K tomu soud poznamenává, jak již shora uvedeno, že byla použita formulace „v přesně nezjištěné době kolem 13:15 hodin.“ Žalobce tvrdí, že toto svědčí o „nedostatečném důkazním zajištění věci a kvalitě prováděných důkazů.“ Dále žalobce tvrdí, že se správní orgány nezabývaly jeho verzí, podle které stála před světelnou křižovatkou dvě nákladní vozidla, která ovšem na zelený světelný signál nezareagovala a žalobce se důvodně domníval, že se jedná o překážku v provozu na komunikaci, kterou mu zákon o silničním provozu umožňuje objet. Dále zdůraznil, že se pohyboval ve stejnosměrném jízdním pruhu, tedy nepřešel do protisměrného jízdního pruhu. Dle žalobce se tak jednalo o jízdu ve dvou souběžných jízdních pruzích, kterou zákon v obci umožňuje. Dále namítá nelogičnost dopravního značení, které komplikuje dopravu, neboť se nachází na frekventované komunikaci I. třídy, přičemž se jedná o jedno z mála míst, kde je možné předjíždění pro nákladní automobily bez rizika.
4. Žalobce dále namítá, že nebyly prokázány materiální znaky jednání, v němž je spatřován přestupek, neboť tvrdí, že svým jednáním nikoho neohrozil ani nenarušil veřejný zájem. Odmítá právní názor, že by materiální znaky přestupku odpovídaly znakům formálním. Žalobce shrnuje, že s ohledem na to, že se v místě údajného přestupku nacházejí dva jízdní pruhy pro jízdu v jednom směru, nemohl tvrzeným předjížděním ohrozit žádného účastníka silničního provozu ani nikoho omezit. Žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále též „NSS“) ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 As 104/2008-45 (rozsudky NSS jsou dostupné na www.nssoud.cz), podle kterého nelze naplnění materiálního znaku odůvodnit naplněním znaku formálního. Žalobce tedy tvrdí, že provedl jízdu v souběžném pruhu v souladu s ust. § 12 zákona o silničním provozu a vlivem provozu se již nemohl

zařadit do pravého jízdního pruhu. Má za to, že se maximálně dopustil přestupku nerespektováním dopravní značky IP 16, která zakazuje nákladním vozidlům vjezd do levého jízdního pruhu. I v tomto případě však pochybuje o materiálním aspektu přestupku, neboť tato úprava byla zvolena s ohledem na plynulost, nikoliv s ohledem na bezpečnost silničního provozu.

5. Žalobce dále v žalobě požádal o přiznání odkladného účinku žalobě, k čemuž soud uvádí, že návrhu žalobce bylo vyhověno s ohledem na jeho majetkové a osobní poměry a současně bylo v usnesení o přiznání odkladného účinku žalobě zdůrazněno, že soud v době rozhodování o tomto návrhu neměl k dispozici správní spis a že nelze na základě přiznání odkladného účinku žalobě jakkoliv předjímat meritorní rozhodnutí ve věci.
6. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě setrval na skutkovém zhodnocení a na právním názoru, které zaujal v odůvodnění žalovaného rozhodnutí. Ohledně prokázání přestupkového jednání zdůraznil, že ve věci byl proveden důkaz videozáznamem policistů i videozáznamem z kamery městské policie, kde je patrná jízda žalobce s předmětným vozidlem v předmětném úseku. Je přitom zjevné, že vozidlo neobjíždělo žádnou překážku. Dále žalovaný zdůraznil, že vycházel rovněž z výpovědí policistů, kteří uvedli, že dopravní značka B 22a je hned za světelnou křižovatkou vpravo na sloupu ve směru na Svitavy. Z videozáznamu je přitom zjevné, že i po průjezdu danou křižovatkou mohl žalobce danou dopravní značku vidět. To, že se nejednalo o objíždění vozidel či překážky, vyplynulo i z výpovědí policistů. Žalovaný také trval na tom, že čas uvedený ve výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně je dostatečně určitý a dále, že žalobce je povinen řídit se dopravním značením a neposuzovat jeho logičnost či nelogičnost, přičemž odkázal na rozsudek NSS č. j. 1 As 57/2009-51, ze dne 26. 8. 2009. Pokud jde o materiální znak přestupku, dostatečně se jím dle žalovaného zabýval správní orgán I. stupně na straně 10 a 11 rozhodnutí, a rovněž tak žalovaný na straně 9 a 10 žalovaného rozhodnutí. Zdůraznil, že postačuje, pokud jednáním došlo k ohrožení zájmu společnosti podle § 2 odst. 1 přestupkového zákona, nemuselo dojít k ohrožení konkrétních jednotlivců. V dané věci se přitom jedná o křižovátku nedaleko obytné zástavby, kde je zvýšený předpoklad výskytu jiných účastníků silničního provozu.
7. Krajský soud přezkoumal žalované rozhodnutí v mezích uplatněných žalobních bodů bez nařízení veřejného jednání v souladu s ust. § 51 odst. 1 s. ř. s. Po přezkoumání žalovaného rozhodnutí dospěl soud k jednoznačnému závěru, že žaloba není důvodná, přičemž se plně ztotožňuje s žalovaným rozhodnutím a dále uvádí následující argumentaci.
8. Správní orgán I. stupně obdržel od Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Pardubického kraje, odboru služby dopravní policie, dálniční oddělení Vysoké Mýto, jednak oznámení přestupku ze dne 25. 11. 2016 včetně CD s videozáznamem, dále úřední záznam o podezření z přestupku ze dne 18. 11. 2016 sepsaný s obviněným na místě samém po zastavení vozidla a úřední záznam ze dne 1. 12. 2016 sepsaný Policií ČR. Ve věci bylo zahájeno řízení o přestupku s žalobcem, přičemž se dne 13. 1. 2017 konalo ústní jednání. Následně byl žalobce vyrozuměn o možnosti seznámit se s podklady před vydáním rozhodnutí. V průběhu správního řízení, avšak až po konání prvního ústního jednání ve věci, byl žalobce zastoupen právním zástupcem uvedeným v záhlaví tohoto rozsudku, který se vyjádřil zejména k naplnění materiálního znaku přestupkového jednání. Rozhodnutí správního orgánu I. stupně, které bylo vydáno dne 30. 1. 2017, bylo následně

rozhodnutím žalovaného ze dne 5. 5. 2017 zrušeno a věc vrácena správnímu orgánu I. stupně s tím, aby byl řádně zjištěn skutkový stav věci, zejména otázka umístění dopravních značek. Žalovaný uložil výslovně správnímu orgánu I. stupně, aby provedl výslech policistů přítomných zjištění a zadokumentování předmětného přestupkového jednání, zejména za účelem ověření identifikace vozidla jedoucího v levém jízdním pruhu a zjištění umístění předmětných dopravních značek v daném úseku v době spáchání přestupkového jednání. Současně uložil správnímu orgánu I. stupně, aby na základě doplněného skutkového stavu věci věc řádně právně kvalifikoval.

9. Dne 6. 9. 2017 se konalo ústní jednání v nepřítomnosti žalobce. Při tomto ústním jednání byly opětovně provedeny důkazy oznámením přestupku, videozáznamem přestupku, oznámením přestupku sepsaném na místě samém, úředním záznamem policejního orgánu, mapou místa a fotografiemi o umístění dopravních značek, dále výpisem z evidenční karty řidiče a protokolem o ústním jednání ze dne 13. 1. 2017. Z oznámení přestupku sepsaného na místě samém se podává, že žalobce uvedl toto svoje vyjádření a připojil svůj podpis: „V obci Litomyšl bylo jediné bezpečné místo pro předjetí.“ Z úředního záznamu ze dne 1. 12. 2016, který byl sepsán D. B., vrchním asistentem Policie ČR, se rovněž podává, že dokumentování předjíždění nákladních vozidel bylo provedeno pomocí služební videokamery v místě, kde je předjíždění zakázané dopravní značkou B 22a v obci Litomyšl na silnici č. I/35. Dále je zde uvedeno, že služební vozidlo hlídky bylo umístěno v přední části směrem ke světelné křižovatce, mělo přímý výhled na silnici č. I/35. Rovněž je zde uvedeno, že po dobu následování vozidla, se vozidlo neztratilo hlídce z dohledu. Tedy rovněž z úředního záznamu je prokázáno, že dle zasahujících policistů se jednoznačně jednalo o předjíždění zakázané dopravní značkou B 22a. Dále, jak bylo uvedeno, jsou ve správním spise založeny jednak mapa z místa spáchání přestupku a dále fotografie z daného času, kde je zachycena přijíždějící nákladní souprava a světelná křižovatka. Z evidenční karty řidiče je zjevné, že aktuální stav bodového hodnocení je nula bodů, avšak žalobce měl 8 záznamů v přestupcích ke dni 6. 12. 2016. V protokolu o ústním jednání ze dne 13. 1. 2017 výslovně obviněný uvedl: „Tedy přestupky doznávám, souhlasím s nimi a je mi celé věci velmi líto. Stál jsem vlastně v koloně už od Hrušové, zde v Litomyšli se naskytla jediná možnost k předjetí. Samozřejmě si zavinění uvědomuji.“ (strana 21 správního spisu). Dále byly provedeny důkazy fotografiemi (čl. 50 – 53 správního spisu). Jedná se o barevné fotografie světelné křižovatky a dopravní situace z doby spáchání přestupku, kde je vyfotografována i nákladní souprava žalobce včetně detailu registrační značky vozidla.
10. K ústnímu jednání dne 6. 9. 2017 se žalobce ani právní zástupce nedostavil, právní zástupce se z tohoto jednání omluvil. Při tomto ústním jednání doplnil správní orgán I. stupně dokazování o výpověď zasahujícího policisty D. B., který byl řádně poučen o povinnosti vypovídat pravdivě a nic nezamlčet podle § 55 správního řádu a dále o následcích neúplné či nepravdivé svědecké výpovědi podle trestního zákoníku. Po tomto řádném poučení uvedený svědek vypověděl, že dopravní značka B 22a byla před samotným zahájením činnosti policie v pořádku, byla zkontrolována, je si vědom toho, že první značka je ve směru od Vysokého Mýta pod červenou školou, byla tam i ten den, dále uvedl, že další značka ve směru na Svitavy je umístěna na sloupu za světelnou křižovatkou v řádu několika metrů. Toto napsal i do úředního záznamu. Dále svědek uvedl, že kolegyně M. natáčela vozidla ve směru od Vysokého Mýta na Svitavy na kameru, a dále, že se jednoznačně jednalo o předjíždění vozidel v pravém jízdním pruhu, svědek neviděl, že by

toto vozidlo něco objíždělo, žádnou překážku či podobně, „dokonce jelo viditelně rychleji, než vozidla v pravém jízdním pruhu ve směru jízdy.“ Dále uvedl, že byl zajištěn druhý videozáznam od Městské policie Litomyšl, kde je toto nákladní vozidlo rovněž vidět v čase 13:11:04 hodin, on viděl obě videa: „Je zde jasné, že obviněný předjíždí v úseku, který je označen značkou B 22a. Z jeho jízdy není vidět žádná snaha, že by se chtěl vrátit do pravého jízdního pruhu, jel stále vlevo, stále předjížděl.“ Dále svědek doplnil, že nákladní automobil měl na návěsu nápis SPEDITRANS, a dále uvedl, že řidič byl ve vozidle sám, jednalo se o pana H. a tento zcela jistě do záznamu uvedl, že si je vědom svého zavinění. Dále žalobce dle svědka policistům sdělil, že v obci Litomyšl předjížděl z toho důvodu, že to je jediné možné místo k předjíždění široko daleko na silnici I/35. Ve vztahu ke značce B 22a svědek vypověděl, že tato má zde svůj význam, neboť provoz zde rozhodně není malý, jednak jde dle něj o opravdu nebezpečné místo, neboť ve směru na Svitavy je za novým kostelem další křižovatka.

11. Téhož dne byl proveden po řádném poučení podle § 55 správního řádu a podle ustanovení trestního zákoníku rovněž svědecký výslech policistky D. M., která k dopravnímu značení B 22a uvedla, že jedna značka je umístěna ve směru od Vysokého Mýta pod červenou školou a druhá hned za světelnou křižovatkou vpravo na sloupu ve směru na Svitavy. Dále výslovně uvedla, že policisté kontrolovali dopravní značení, bylo v pořádku. Rovněž potvrdila, že obsluhovala kameru, natáčela vozidla a potvrdila, že žalobce s přestupkem souhlasil, věděl, že porušil zákaz předjíždění a uvedl, že v obci Litomyšl to bylo v tomto místě jediné možné místo k předjetí pomalejšího vozidla, které tedy předjel. Dále uvedla, že si je vědoma toho, že existuje ještě druhý záznam z kamery Městské policie, který je kvalitní, a uvádí k němu, že se jednalo o soupravu s nápisem SPEDITRANS. Kdy však vjel žalobce do levého jízdního pruhu, není jasné, neboť křižovátku již v levém jízdním pruhu projel. Svědkyně výslovně vyloučila, že by byla v pravém jízdním pruhu nějaká překážka, tedy nějaký důvod pro objíždění. Vyloučila, že by se obviněný nemohl zařadit zpět do pravého jízdního pruhu v důsledku provozu. Výslovně potvrdila, že obviněný spolupracoval, s přestupkem souhlasil, záznam na místě podepsal.
12. Následně pak správní orgán I. stupně vydal dne 27. 9. 2017 rozhodnutí, kterým uznal žalobce vinným, jak již uvedeno shora, přičemž ve věci shrnul provedené důkazy a vyzdvihl doplněné svědecké výpovědi. Na základě takto doplněného dokazování pak uvedl, že neexistují důvodné pochybnosti o skutkovém stavu věci a nejsou důvody pro doplnění dokazování, když žalobce zejména navrhoval provedení místního šetření ve shodný den a obdobnou denní dobu, v jaké se měl přestupek udát. Správní orgán I. stupně odmítl vyjádření advokáta, že se obviněný nemohl zařadit zpět do jízdního pruhu v důsledku dopravní situace, neboť toto bylo v rozporu s výpovědí policistů a v rozporu s pořízeným videozáznamem. Dále připomněl, že při prvním ústním jednání sám obviněný uvedl, že v Litomyšli to byla jediná možnost k předjetí. Správní orgán I. stupně tedy shrnul, že žalobce porušil ust. § 4 písm. c) zákona o silničním provozu, neboť při účasti na provozu na pozemních komunikacích je každý povinen řídit se světelnými, příp. i doprovodnými akustickými signály, dopravními značkami, dopravními zařízeními a zařízeními pro provozní informaci, přičemž následkem tohoto jednání bylo ohrožení bezpečnosti silničního provozu. Pokud šlo o výši uložené sankce, byla uložena pokuta na spodní hranici v rozmezí 5 000 až 10 000 Kč a zákaz činnosti od 6 měsíců do 1 roku, rovněž na spodní hranici 6 měsíců. Uvedené bylo odůvodněno tím, že samotný žalobce při

prvním jednání celé věci litoval. Tedy správní orgán předpokládal, že tyto sankce, které mají zejména výchovný charakter, jsou pro žalobce z hlediska prevence jeho dalšího dodržování pravidel silničního provozu zcela dostačující.

13. Rozhodnutím žalovaného ze dne 24. 1. 2018 však bylo uvedené rozhodnutí správního orgánu I. stupně zrušeno a věc vrácena zpět k novému projednání s tím odůvodněním, že správní orgán I. stupně ve výroku pod bodem 2, kdy zastavoval řízení o přestupku ve věci skutku předjíždění před křižovatkou, tento skutek konkrétně nevymezil. Žalovaný mu proto uložil, aby nově seznámil žalobce s podklady pro vydání rozhodnutí podle § 36 odst. 3 správního řádu a aby při vydání nového rozhodnutí řádně vymezil skutkovou podstatu přestupku pod bodem 2 tak, aby tento nebyl zaměnitelný s jiným přestupkem. Správní orgán I. stupně dal žalobci možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí a následně vydal rozhodnutí dne 28. 2. 2018, kterým uznal žalobce vinným ze shora uvedeného přestupku a dále řízení pro skutek pod bodem 2, kdy se mělo jednat o úsek před světelnou křižovatkou, zastavil s tím, že spáchání skutku před světelnou křižovatkou nebylo žalobci prokázáno, jak již uvedeno shora. Odůvodnění tohoto rozhodnutí je obdobné předchozímu, jak už uvedeno shora, s tím, že se správní orgán I. stupně výslovně zabýval naplněním materiálního aspektu přestupkového jednání (strana 10, 11 rozhodnutí správního orgánu I. stupně). V dané věci zdůraznil, že k předjíždění došlo v obci a v blízkosti světelné křižovatky, v době s hustotou provozu, kterou nelze označit za nízkou, a tyto okolnosti nepostačují k závěru o nedostatku materiální stránky přestupku, nesnižují společenskou nebezpečnost jednání žalobce na takovou míru, aby byl materiální znak přestupku nedostatečně naplněn. Správní orgán I. stupně rovněž zdůraznil, že se jedná o ohrožovací přestupek, ohrožena byla bezpečnost a plynulost silničního provozu. Správní orgán I. stupně rovněž zdůraznil, že působení pravidel provozu na pozemních komunikacích má výrazně preventivní charakter a odkázal na rozsudek NSS č. j. 1 As 24/2013-98 ze dne 6. 6. 2013. Dále zdůraznil, že typová škodlivost je zdůrazněna právě stanovenou zákonnou sazbou pokuty od 5 000 do 10 000 Kč a zákazem činnosti od 6 měsíců do 1 roku. Správní orgán I. stupně opět zopakoval, že sankce byla uložena na dolní hranici zákonného rozpětí a vypořádal se i s důkazními návrhy žalobce (místní šetření), když uvedl, že tyto jsou nadbytečné, neboť správní orgán I. stupně disponuje dostatečnými důkazy.
14. Žalovaný rozhodnutím ze dne 4. 6. 2018 odvolání žalobce zamítl a napadené rozhodnutí potvrdil. Žalovaný přitom v odůvodnění svého rozhodnutí (strana 7) zdůraznil, že průběh skutku je zjevný z videozáznamu, vozidlo po průjezdu danou křižovatkou pokračuje stále v tomto levém jízdním pruhu ve směru na Svitavy až do pravotočivé zatáčky, kde záznam končí. Není naopak z videozáznamu patrné, že by předmětné vozidlo objíždělo nějakou překážku. Jednalo se o videozáznam z kamery Městské policie Litomyšl. Tedy žalovaný zdůraznil, že žalobce se po projetí křižovatky dostal do působnosti předmětné dopravní značky B 22a, aniž by, jak vyplynulo jednak z videozáznamu a i z výpovědi obou policistů, projevil jakoukoliv snahu či pokus vrátit se zpět do pravého jízdního pruhu. Skutečnost, že došlo k předjíždění vozidel jedoucích v pravém jízdním pruhu, byla prokázána výpovědí policistů a rovněž výpovědí samotného žalobce při prvním ústním jednání ve věci. Rovněž žalovaný zopakoval, že i na videozáznamu pořízeném zasahujícími policisty je vozidlo žalobce s čitelnou registrační značkou v levém jízdním pruhu. Ve vztahu k materiálnímu znaku přestupku se žalovaný rovněž ve svém odůvodnění vyjádřil (strana 10). Zdůraznil, že k naplnění materiálního znaku dojde nejen ohrožením bezpečnosti silničního provozu či

ostatních účastníků silničního provozu, ale také současně porušením příslušného ustanovení zvláštního zákona, konkrétně § 4 písm. c) zákona o silničním provozu. Zdůraznil, že není třeba ohrožení zcela konkrétních jednotlivců. Žalovaný rovněž správně zdůraznil, že ostatní účastníci silničního provozu nepředpokládají, že řidič pojedí a bude předjíždět nákladním vozidlem tam, kde je to dopravní značkou zakázáno.

15. Jak již krajský soud uvedl, plně se ztotožňuje se skutkovými zjištěními a s právním zhodnocením věci, jak jej předložil žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí. Krajský soud po přezkoumání žalobou napadeného rozhodnutí dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Smyslem soudního přezkumu přitom není podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se může soud v případech shody s názorem soudu a odůvodněním napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění, jak již setrvale judikuje NSS (viz např. rozsudek NSS ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005-130). K tomu lze ještě uvést, že povinnost posoudit všechny žalobní námitky neznamená, že krajský soud je povinen reagovat na každou dílčí argumentaci a tu obsáhle vyvrátit, když jeho úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (srov. rozsudek NSS ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013-19).
16. K otázce dostatečnosti zjištěného skutkového stavu přestupku správními orgány v dané věci krajský soud uvádí následující argumentaci. Na nezbytný rozsah zjišťování skutkového stavu správním orgánem je přitom třeba aplikovat v tomto ohledu klíčové ustanovení § 3 správního řádu, podle kterého nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2 (zásady zákonnosti). Jednání žalobce bylo dostatečně prokázáno oznámením přestupku sepsaným na místě samém, úředním záznamem sepsaným policisty, evidenční kartou řidiče, dvěma videozáznamy, a to videozáznamem Městské policie Litomyšl a videozáznamem pořízeným zasahující hlídkou Policie ČR, konzistentními a bezrozpornými výpověďmi policistů, jakož i samotným vyjádřením žalobce při prvním ústním jednání ve věci, které podal ještě v době, kdy neměl právního zástupce. Tedy uvedenými důkazy bylo jednoznačně prokázáno, že žalobce jako řidič nákladní soupravy v rozporu s dopravním značením B 22a „Zákaz předjíždění pro nákladní automobily“ tuto dopravní značku nerespektoval a předjel jiné vozidlo na pozemní komunikaci v době a na místě uvedeném ve výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně. K důkaznímu materiálu je třeba uvést, že je plně dostačující, nezpochybnitelně prokazuje průběh skutkového děje, sám žalobce na místě samém a rovněž při prvním ústním jednání ve věci uvedl, že předjížděl, neboť se jednalo o jediné bezpečné místo k předjíždění. Správní orgány správně vycházely z výpovědí zasahujících policistů, které jsou vzájemně konzistentní a bezrozporné, proti policistům neuplatnil žalobce žádné konkrétní, ale ani obecné námitky, které by snad měly zpochybnit jejich nestrannost ve věci. K věrohodnosti výpovědi policistů odkazuje soud na rozsudek NSS č. j. 4 As 19/2007 - 114 ze dne 27. 9. 2007: *„K osobě policisty a tím i věrohodnosti jeho výpovědi Nejvyšší správní soud dodává, že nemá důvodu pochybovat o pravdivosti jeho tvrzení, neboť na rozdíl od stěžovatele neměl policista na věci a jejím výsledku jakýkoli zájem, vykonával jen svoji služební povinnost, při níž je vázán závazkem, aby případný zásah do práv a svobod osob, jimž by v souvislosti s jeho činností mohla vzniknout újma, nepřekročil míru nezbytnou k dosažení účelu sledovaného služebním zákrokem nebo úkonem; nebyl zjištěn žádný důvod, pro který by policista v této věci uvedené zásady překročil.“*

Obdobně z novější judikatury lze odkázat na rozsudek NSS č. j. 5 As 149/2017 - 44, ze dne 23. 8. 2018: „*Policisty je také s ohledem na jejich postavení možné považovat za hodnověrné osoby, které jednají v rámci svých pravomocí a jejichž hodnověrnost může být zpochybněna jen konkrétními a zvláštními okolnostmi případu (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2012, č. j. 8 As 100/2011 - 70). Ty však v nyní projednávané věci nebyly dány a stěžovatel je ani netvrdí (stěžovatel pouze v obecné rovině poukazuje na to, že jeho tvrzení nelze bez dalšího považovat za nevěrohodná).*“

17. Zejména výpověďmi policistů a videozáznamem Městské policie Litomyšl bylo prokázáno, že žalobce skutečně předjížděl jiné vozidlo v pravém jízdním pruhu, nejednalo se o objetí překážky. Toto tvrzení žalobce uplatněné až v průběhu správního řízení hodnotí soud jako zjevně účelové. Žalobce ani neobjasnil rozpor s tím, co uvedl do záznamu o přestupku na místě samém a rovněž při prvním ústním jednání ve věci v době, kdy ještě neměl právního zástupce. Nadto soud nepřehlédl, že žalobce v doplnění odvolání ze dne 30. 10. 2017 uvedl, že do levého jízdního pruhu vjel za kruhovým objezdem a následně pokračoval souběžnou jízdou (str. 92 správního spisu), kdy se již vlivem provozu nemohl zařadit do pravého jízdního pruhu, zatímco v doplnění odvolání ze dne 31. 3. 2018 uvedl, že předjížděním nikoho neohrozil (str. 122 správního spisu) a v žalobě dokonce tvrdil, že před světelnou křižovatkou stála dvě nákladní vozidla, která ovšem na zelený světelný signál nezareagovala a žalobce se důvodně domníval, že se jedná o překážku v provozu na komunikaci, tedy, že ji objížděl. S ohledem na uvedené důkazy a na vyjádření samotného žalobce do záznamu o přestupku a při prvním ústním jednání považuje soud předkládané verze skutkového děje, nikoliv v odvoláních a v žalobě zcela totožné, za ryze účelové a nevěrohodné.
18. Výpověďmi policistů bylo prokázáno, že dopravní značka B 22a byla před policejním zásahem zkontrolována, a dále i to, že žalobce sám na místě s přestupkem souhlasil a že zdůvodňoval svoje jednání tím, že šlo o jediné místo umožňující předjetí vozidel. K použitelnosti oznámení podezření z přestupku, které bylo sepsáno na místě samém, a k použitelnosti úředního záznamu ve spojení s ostatními důkazy, lze odkázat na usnesení Ústavního soudu ze dne 20. 6. 2017, č. j. III. ÚS 1319/2017 (bod 9): „*Ústavnímu soudu nezbyvá, než přisvědčit Nejvyššímu správnímu soudu, že k odsouzení za přestupek není nezbytně nutný výsledek policistů provádějících měření, neexistují-li objektivní pochybnosti o jeho správnosti. Ostatně ani v trestním řízení, na jehož standardy stěžovatel upozorňuje, není úplně obvyklé, aby soud vyslyšel policisty provádějící kupříkladu ohledání místa činu či srovnání genetických nebo balistických vzorků. Takový výsledek je naopak spíše výjimkou v situaci, kdy úřední listiny obsahují nějaké nedostatky nebo rozpory s dalšími důkazy. U méně závažné přestupkové agendy tak není takový postup rovněž nutný. Úřední záznamy totiž mimo jiné nabrazují výpovědi policistů, kteří by již, zcela pochopitelně, nemuseli být schopni jednotlivé dopravní přestupky kupř. s odstupem jednoho roku identifikovat a vzájemně od sebe odlišit.*“
19. V dané věci žalobce porušil § 4 písm. c) zákona o silničním provozu, podle kterého je účastník silničního provozu povinen řídit se světelnými, případně i doprovodnými akustickými signály, dopravními značkami, dopravními zařízeními a zařízeními pro provozní informace. Podle § 12 odst. 2 zákona o silničním provozu platí, že v obci na pozemní komunikaci o dvou nebo více jízdních pruzích vyznačených na vozovce v jednom směru jízdy smí řidič motorového vozidla užívat k jízdě kteréhokoli jízdního pruhu; přitom se nepovažuje za předjíždění, jedou-li vozidla v jednom z jízdních pruhů rychleji

než vozidla v jiném jízdním pruhu. Řidič nákladního automobilu o celkové hmotnosti převyšující 3 500 kg, jízdní soupravy, jejíž celková délka přesahuje 7 m, zvláštního motorového vozidla, motocyklu s nejvyšší povolenou rychlostí do 45 km.h-1 a cyklista smí levý krajní jízdní pruh užít k jízdě, jen jestliže je to nutné k objíždění, předjíždění, otáčení nebo odbočování. Tedy v daném úseku s ohledem na dopravní značku B 22a mohl žalobce jako řidič nákladní soupravy použít levý jízdní pruh v témže směru pouze nutně k objíždění, otáčení nebo odbočování. O objíždění jakékoliv překážky i ve smyslu stojícího vozidla podle § 16 zákona o silničním provozu se však nejednalo, neboť to bylo zcela vyloučeno výpověďmi policistů a videozáznamy a rovněž samotnou výpovědí žalobce při prvním ústním jednáním ve věci, jakož i jeho vyjádřením k přestupku na místě samém. Naopak těmito důkazy bylo prokázáno, že se jednalo o předjíždění jiného vozidla v pravém jízdním pruhu ve smyslu § 17 zákona o silničním provozu, avšak v působnosti dopravní značky B 22a „Zákaz předjíždění pro nákladní automobily“. Tedy, žalobce byl povinen respektovat zákaz předjíždění stanovený touto dopravní značkou. Jestliže proto správní orgány vyhodnotily skutkový stav věci jako zakázané předjíždění, pak je jejich závěr správný s ohledem na skutkový stav věci a rovněž i s ohledem na právní úpravu zakotvenou v zákoně o silničním provozu.

20. Žalobce se tak svým jednáním dopustil přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) zákona o silničním provozu, neboť předjížděl vozidlo v případech, kdy je to obecnou, místní nebo přechodnou úpravou provozu na pozemních komunikacích zakázáno, přičemž v daném úseku platila dopravní značka B 22a „Zákaz předjíždění pro nákladní automobily“. Podle vyhl. č. 294/2015 Sb., kterou se provádějí pravidla provozu na pozemních komunikacích je význam a užití dopravní značky B 22a stanoven takto: Značka zakazuje řidiči nákladního automobilu o nejvyšší povolené hmotnosti převyšující 350 kg předjíždět motorové vozidlo vlevo. Na vozovce se dvěma a více jízdními pruhy v jednom směru jízdy nesmí řidič nákladního automobilu o nejvyšší povolené hmotnosti převyšující 350 kg, užít k jízdě jiného než pravého jízdního pruhu, není-li to nutné k objíždění. Tedy dopravní značka B 22a zakazovala žalobci jako řidiči nákladní soupravy užít pravého jízdního pruhu, pokud to nebylo nutné k objíždění. Ve věci bylo prokázáno, že překážka k objíždění ve smyslu § 16 zákona o silničním provozu zde nebyla (výpověď policistů, videozáznamy, samotné vyjádření žalobce do záznamu o přestupku a dále u prvního ústního jednání), tedy žalobce byl povinen jet pouze v pravém jízdním pruhu. Namísto toho však žalobce předjel jiné vozidlo v pravém jízdním pruhu, k čemuž právě použil levý jízdní pruh téhož směru. Soud již skutečně nemá, co by k takto prokázanému skutkovému stavu věci dodal. Skutkový stav byl zjištěn dostatečně a právní kvalifikace takto zjištěnému skutkovému stavu plně odpovídá. Námitky žalobce směřující do dostatečnosti skutkového stavu, jakož i do právní kvalifikace skutku jsou proto zcela nedůvodné.
21. Pokud jde o dílčí námitku materiální stránky přestupku, touto se žalovaný i správní orgán I. stupně ve svých rozhodnutích dostatečně zabývali, jak specifikováno shora. Krajský soud v souladu s jejich právním názorem uvádí, že obecně lze vycházet z toho, že naplnění formálních znaků přestupku sebou nese naplnění materiálního znaku přestupku ve smyslu § 2 odst. 1 přestupkového zákona, podle kterého je přestupkem zaviněné jednání, které porušuje nebo ohrožuje zájem společnosti a je za přestupek výslovně označeno v tomto nebo jiném zákoně, nejde-li o jiný správní delikt postižitelný podle zvláštních právních předpisů anebo o trestný čin. V dané věci přitom nebyly zjištěny žádné skutečnosti, které

by vyloučily ohrožení zájmu společnosti, kterým je v dané věci zájem na plynulosti a bezpečnosti silničního provozu. Jak žalovaný správně uvedl, jedná se o delikt ohrožovací, přičemž není právní úpravou požadováno, aby žalobce jako řidič ohrozil zcela konkrétní účastníky silničního provozu. Materiální znak je proto naplněn již tím, že žalobce porušil zákazovou dopravní značku a ohrozil tak plynulost a bezpečnost silničního provozu, neboť ostatní účastníci silničního provozu se mohli důvodně spoléhat na to, že řidič nákladní soupravy levý jízdní pruh nepoužije k předjíždění, jak mu stanovila zákazová značka B 22a. Není přitom na účastnících silničního provozu, tedy ani to nepřisluší žalobci, aby jakkoliv vyhodnocovali logičnost umístění dopravní značky a dle toho se jí buď řídili, nebo neřídili, nýbrž podle § 4 písm. c) zákona o silničním provozu jsou povinni se dopravní značkou řídit. Soud odkazuje ve shodě s žalovaným rovněž na rozsudek NSS ze dne 26. 8. 2009, č. j. 1 As 57/2009 - 51: *„Účastník silničního provozu je totiž povinen řídit se dopravním značením i tehdy, když se mu to jeví jako nevhodné, nepohodlné či neúčelné.“* Nadto z výpovědí policistů vyplynulo, že se jedná o místo blízké obytné zástavbě, o frekventovanou silnici, a dále, že následuje blízká křižovatka. Tedy ani zcela konkrétní místní podmínky nijak nevylučují materiální znak přestupkového jednání žalobce.

22. K pojetí materiálního znaku přestupku se opětovně vyslovil Nejvyšší správní soud, který navázal na ustálenou judikaturu Nejvyššího soudu týkající se posuzování naplnění materiálního znaku trestného činu. Tak např. NSS již v rozsudku ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 As 104/2008 - 45, uvedl: *„V rozhodnutí ze dne 17. 4. 1996, sp. zn. 1 Tzn 2/96, publikovaném pod č. 43/1996 Sb. NS, uvedl Nejvyšší soud následující: „Při úvahách o tom, zda obviněný naplnil i materiální znak trestného činu, tedy zda v jeho případě tento čin dosahoval vyššího stupně nebezpečnosti pro společnost, než je stupeň nepatrný (§ 3 odst. 2 tr. zák.), je nutno zdůraznit, že již stanovením formálních znaků určité skutkové podstaty zákon předpokládá, že při jejich naplnění v běžně se vyskytujících případech bude stupeň nebezpečnosti činu pro společnost zpravidla vyšší než nepatrný. Na tom nic nemění ani ustanovení § 3 odst. 2 tr. zák., podle kterého čin, jehož stupeň nebezpečnosti pro společnost je nepatrný, není trestným činem, i když jinak vykazuje znaky trestného činu. Citované ustanovení se totiž uplatní jen tehdy, když stupeň nebezpečnosti pro společnost v konkrétním případě ani při formálním naplnění znaků určité skutkové podstaty nedosáhne stupně odpovídajícího dolní hranici typové nebezpečnosti pro společnost, když tedy nebude odpovídat ani nejléčím běžně se vyskytujícím případům trestného činu této skutkové podstaty“* (obdobně též např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 8. 10. 2008, sp. zn. 7 Tdo 1012/2008, dostupné na www.nsoud.cz). Uvedený právní závěr se obdobně uplatní i ve vztahu k přestupkům, neboť stejně jako dosud u trestných činů, tak i pro trestnost jednání vykazujícího formální znaky přestupku je třeba, aby došlo také k naplnění jeho materiální stránky. Lze tedy obecně vycházet z toho, že jednání, jehož formální znaky jsou označeny zákonem za přestupek, naplňuje v běžně se vyskytujících případech materiální znak přestupku, neboť porušuje či ohrožuje určitý zájem společnosti. Z tohoto závěru však nelze dovodit, že by k naplnění materiálního znaku skutkové podstaty přestupku došlo vždy, když je naplněn formální znak přestupku zaviněným jednáním fyzické osoby. Pokud se k okolnostem jednání, jež naplní formální znaky skutkové podstaty přestupku, přidruží takové další významné okolnosti, které vylučují, aby takovým jednáním byl porušen nebo ohrožen právem chráněný zájem společnosti, nedojde k naplnění materiálního znaku přestupku a takové jednání potom nemůže být označeno za přestupek.“ Z novější judikatury lze odkázat na rozsudek NSS č. j. 3 As 219/2017 - 50 ze dne 20. 12. 2018 či na rozsudek č. j. 6 As 274/2018 - 42 ze dne 1. 11. 2018.

23. Pokud jde o dílčí námitku nedostatečného časového vymezení skutku ve výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně za použití přibližného údaje času skutku „v přesně nezjištěné době, kolem 13:15 hodin,“ je k tomu třeba uvést, že takové vymezení je zcela dostačující a běžně správními soudy akceptované (viz např. rozsudek NSS ze dne 2. 9. 2009, č. j. 6 As 21/2009 – 66; ze dne 8. 11. 2018, č. j. 5 As 344/2017 – 35; ze dne 18. 9. 2018, č. j. 7 As 395/2017 – 41; ze dne 20. 12. 2018, č. j. 3 As 219/2017 – 50). Pro zákonnost výroku rozhodnutí je důležitá nezaměnitelnost skutku, kterou žalobce ani nespороval. Skutek, tedy událost projevenou ve vnějším světě, která je následně kvalifikována jako protiprávní jednání (k pojmu skutek viz usnesení Ústavního soudu ze dne 17. 7. 2002, sp. zn. II. ÚS 143/02), je třeba místně, časově a věcně, tedy popisem, vymezit, a to tak, aby nemohlo dojít k záměně skutku s jiným skutkem a aby tudíž byla dodržena zásada „*ne bis in idem*“ (ne dvakrát v téže věci). Tomu bylo v dané věci učiněno zadost. Časové vymezení je pouze jedním ze způsobů vymezení, vedle kterého je skutek dostatečně vymezen rovněž místem spáchání a popisem skutku. Proti těmto dalším složkám vymezení skutku žalobce nic nenamítal. Obdobně lze odkázat na usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006 - 73, č. 1546/2008 Sb. NSS, kde bylo vysloveno: „*Vymezení předmětu řízení ve výroku rozhodnutí o správním deliktu proto vždy musí spočívat ve specifikaci deliktu tak, aby sankcionované jednání nebylo zaměnitelné s jednáním jiným. (...) V rozhodnutí trestního charakteru (...) je nezbytné postavit najisto, za jaké konkrétní jednání je subjekt poškozen - to lze zaručit jen konkretizací údajů obsahující popis skutku uvedením místa, času a způsobu spáchání, popřípadě i uvedením jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby nemohl být zaměněn s jiným.*“ Soud uzavřel, že skutek byl vymezen dostatečně ve smyslu jeho nezaměnitelnosti, proto ani tato žalobní námitka nemůže obstát.
24. S ohledem na vše uvedené dospěl soud k závěru, že přestupkové jednání žalobce bylo jednoznačně prokázáno, skutek byl správně právně kvalifikován jako zakázané předjíždění v úseku působnosti dopravní značky B 22a, verze žalobce o objíždění či o jízdě v souběžných pružích jsou nevěrohodné a jsou vyvráceny výpověďmi obou zasahujících policistů, vyjádřením samotného žalobce do záznamu o přestupku sepsaného na místě samém a jeho vyjádřením při prvním ústním jednání ve věci a podpořeny videozáznamy Městské policie Litomyšl a Policie ČR. Veškeré provedené důkazy se vzájemně podporují a doplňují, vedou k jednoznačnému závěru o průběhu skutkového děje a o právní kvalifikaci tak, jak je učinil žalovaný ve shodě se správním orgánem I. stupně.
25. Vzhledem k tomu, že žaloba není důvodná, musel ji krajský soud podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítnout. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., když žalobce nebyl ve věci úspěšný a úspěšnému žalovanému nevznikly dle obsahu soudního spisu takové náklady řízení, které by přesahovaly rozsah jeho obvyklé úřední činnosti.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům řízení.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Pardubice 31. prosince 2018

JUDr. Petra Venclová, Ph.D., v. r.
samosoudkyně